

Weyntje Cranendonck

Niets is wat het lijkt

verhaal van een queeste

© 2013 - Weyntje Cranendonck

© Foto cover: Wennie de Haan

ISBN: 9789461935939

Uitgever: Paagman - Den Haag.

Rechtstreeks verkrijgbaar bij: www.PaagmanBestseller.nl

Uit deze uitgave mag uitsluitend iets worden verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand opgeslagen en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, opname of op welke andere wijze ook - hetzij chemisch, elektronisch of mechanisch – wanneer de uitgever daaraan voorafgaand schriftelijke toestemming heeft verleend.

In oprechte dank opgedragen aan
mijn Innerlijke Gids, inspirator en dragende kracht
bij het tot stand komen van dit boek

DE ROEP VAN MIJN ZIEL

"Volg je roeping..."

zegt een innerlijke stem. Maar ik luister niet en bedenk allerlei redenen die mij in staat stellen daar royaal onder uit te komen. Doch de stem houdt aan. Als ik uiteindelijk gevolg geef en aan het schrijven van een boek begin, leef ik op. De dagen worden vreugdevol en creatief en dat is zelfs aan de buitenkant zichtbaar.

Echter... Als iemand me na enige tijd aangeeft dat schrijven niet mijn pad is, leg ik de pen weer neer. Mogelijk heb ik zijn woorden verkeerd begrepen maar ik creëer daarop de overtuiging dat schrijven een aan mijn ego gerelateerd verlangen is dat ik moet loslaten. Wanneer op een dag de computer vastloopt, vat ik dat op als een bevestiging daarvan. Nadat alle hoofdstukken gewist zijn werkt de computer weer als vanouds. Hoe krachtig kan een illusie zijn! Maar mijn blijheid is weg...

"Volg je roeping..."

laat de stem, nu luider, horen. Het sluimerende 'weten' dat ik iets tot expressie kan brengen door het geschreven woord, wordt een steeds sterker besef. Daar ligt immers mijn talent – dat ik overigens al meer dan vijftig jaar met succes in bedwang houd.

Intussen besef ik ook dat schrijven niet vanzelfsprekend een uiting van egoverlangen is. Mijn IK BEN Aanwezigheid vraagt verwezenlijking en zoekt een middel om zich in de wereld uit te drukken. Het wil dóórdringen tot de essentie waarvoor Het is geïncarneerd.

"Volg je roeping..."

Ik lees over iemand die ook zo'n onverklaarbare drang tot schrijven had en dit jarenlang onderdrukte. Uiteindelijk nam hij zijn verlangen serieus en begon. Dit bericht daverd tot in de diepte van mijn ziel na. Het is duidelijk, ik moet nú luisteren.

"Volg je roeping..."

Het gewiste boek is uit mijn geheugen verdwenen. Maar in de herkansing sta ik op en ga op weg. Geen idee hoe en waar ik moet beginnen, laat staan wat de uitkomst zal zijn. Het is een sprong in de diepte. Maar ik spring in het vaste vertrouwen dat ik eindelijk gehoor geef aan de roep van mijn ziel. Ik weet dat het goed is, wat er ook van komt.

EEN – DE VAL

Emmelien is voldaan, het werk is klaar. Tevreden loopt ze de kamer in, zet haar koffiemok op de bijzettafel en zoekt in het CD-rek naar muziek die bij dit moment past. Nadat ze het glanzende schijfje in het apparaat heeft geschoven, nestelt ze zich in haar favoriete stoel en reikt naar haar koffie.

Ze geniet van dit moment, van het voldane gevoel van klaar zijn en even niets moeten. En muziek hoort daar bij, dat maakt het compleet. De keuze kan variëren van een rustige ballade tot de Bolero van Ravel of native Indian music. Vandaag kiest ze voor een Italiaanse zanger. Zijn teksten zeggen haar niets - ze spreekt geen woord Italiaans - maar zijn stem doet haar des te meer. Zoals altijd raakt die haar diep, zo'n passie en kracht zit erin!

Vanaf de eerste keer dat ze hem op de radio hoorde, heeft hij haar aangesproken. Misschien kwam dat door de omstandigheden waarin ze toen verkeerde. Met net een scheiding achter de rug was ze niet vrij van stress geweest en het leven werd niet als gemakkelijk beleefd. Daarnaast eiste haar drukke baan en de daaraan gerelateerde studie onverdeelde aandacht en veel tijd op. Toen was daar ineens dat lied op de radio geweest en de zin 'cerando ancora il grande amore' had haar - misschien ook door de combinatie met de vrouwenstem - meteen geraakt. Al vroeg ze zich wel af waarom juist die laatste woorden haar zo troffen. Er was immers geen 'grande amore' meer in haar leven? Het was over en uit en ze had er ook geen behoefte aan. Alsjeblieft geen liefde meer! Ze had al genoeg pijn geleden...

Maar de muziek bleef dagenlang in haar hoofd rondzingen. En wanneer ze op een late namiddag nog haastig een boodschap doet, ligt de bewuste Cd op de toonbank voor het grijpen. De blinde man op de cover verleidt haar tot een impulsieve aankoop en de dagen daarna draait ze de muziek non-stop. En iedere keer als ze deze muziek hoort, staat de tijd weer even stil. Dan voelt ze opnieuw de kracht die haar toen optilde.

De deurbel gaat. Verstoort drukt ze op de pauzeknop en ontvouwt zich uit haar stoel. Ze loopt door de gang en opent de voordeur. De man op de stoep is haar onbekend maar hij begroet haar bij haar naam. Dat verbaast haar want er staat geen naambordje op de deur. Ze kijkt hem dan ook tegelijk vragend als onderzoekend aan.

De man glimlacht en zegt: "Ik begrijp uw verbazing. U kent me niet maar ik kom u namens uw vader een boodschap brengen."

Daar schrikt ze van. Verward zegt ze: "Mijn vader? U moet vast bij iemand anders zijn. Mijn vader is al enkele jaren overleden!"

"Dat weet ik," zegt de man rustig. "Ik ben bij de juiste persoon. Vindt u het goed dat ik binnenkom? Dan kunnen we even rustig praten."

Hoewel ze door de raadselachtige woorden van de vreemdeling van haar stuk is gebracht, voelt hij niet onbetrouwbaar. Wat aarzelend trekt ze de deur toch verder open en laat hem zonder iets te zeggen binnen. Hij trekt zijn leren jasje uit en gooit dat met een handig gebaar op de haak van de kapstok. Verrast denkt ze: zo deed papa het ook!

Zonder aarzelen loopt hij de kamer in, alsof hij hier al jaren komt en een vriend des huizes is. Het gedrag van deze man verbaast haar. Toch ergert het haar niet, wat haar eveneens verbaast. Het lijkt alsof ze hem al jaren kent maar ze weet zeker hem nooit eerder ontmoet te hebben. De vreemdeling loopt meteen naar de schuifpui en overziet haar tuin. "Mooie tuin," zegt hij waardierend. Ze beaamt het met een hoofdknik. De tuin is haar trots. Toen ze in dit huis kwam wonen was het een wildernis. Maar ondanks haar zwakke rug heeft ze hem eigenhandig twee spaden diep gespit en haar gemis aan groene vingers ruimschoots gecompenseerd door stapels tuinboeken te bestuderen om kennis op te doen. Toen alle onkruid diepgravend verwijderd was kon de voormalige jungle dan ook onder haar steeds deskundiger wordende handen tot een kleurige en harmonieuze tuin uitgroeien. Het heeft een paar jaar geduurd voordat hij tot volle bloei was gekomen maar nu heeft ze een lusthof die door vogels en vlinders feilloos gevonden wordt. In deze tuin komt ze tot rust. De stilte kan soms zo intens zijn dat het lijkt alsof ze alleen op de wereld is.

"Wat een aardig torentje hebt u daar staan," onderbreekt de man haar gedachten. Hij wijst naar de grote ronde schaal van donkergroen keramiek die voor het terras staat. In de schaal staat een soort pagode, met op iedere verdieping enkele openingen. "Heel apart, nog nooit zoiets gezien."

"Dat kan kloppen," glimlacht ze. "Het is een uniek exemplaar. Mijn vader maakte in zijn vrije tijd keramiek en hij heeft het voor de tuin van mijn ouderlijk huis vervaardigd. Het is voor de vogels bedoeld. Het regenwater dat in de schaal blijft staan dient als drinkwater of bad en op de bodem van iedere verdieping leg ik zaden en stukjes brood. Ze kunnen daar veilig eten, zonder dat Freud hen te pakken kan krijgen."

"Freud?" kijkt hij haar vragend aan. Ze wijst met een hoofdbeweging naar de dikke rode kater die languit voor de open haard ligt.

"Hij liep een paar maanden geleden in de tuin en is meteen maar gebleven," verklaart ze wat kortaf. "Kennelijk een dak- en thuisloze die het tijd vond worden het lot in eigen voordeel te veranderen. En omdat ik een mislukte psycholoog ben heb ik hem als aandenken aan dat vorige leven maar Freud genoemd." Haar gezicht betreft, alsof ze aan dat 'vorige leven' liever niet wil denken. Meteen gaat ze op een ander onderwerp over: "En die psycholoog in mij vraagt zich werkelijk vol verbazing af waarom ze een onbekende man met een wonderlijk verhaal zonder enige vorm van plichtpleging in haar huis heeft toegelaten." Want ze beseft ineens dat ze zich hiermee in een netelige positie gemanoeuvreerd heeft. Hoe raakt ze deze brutale vent weer kwijt? Ze heeft geen flauw idee wie hij is...

Hij lacht voluit. "Ik begrijp u helemaal," zegt hij. "Het is ook werkelijk te zot voor woorden dat je iemand, die met zo'n idiote en bizarre mededeling aanbelt, zelfs zonder naar zijn legitimatie te vragen, zomaar binnen laat. Toch?" Hij kijkt haar met een enigszins spottende maar tegelijk vriendelijke blik aan en daarmee raakt hij haar.

Stel je niet aan! roept ze zich intern tot de orde. Je wordt niet sentimenteel, hoor je! Blijf bij de les en probeer hem zo snel mogelijk te lozen. Maar ze zegt, bijna verontschuldigend: "Ach, ik heb zo m'n afwijkingen. Om eerlijk te zijn: het intrigeerde me wat u zei, juist omdat het zo bizar is. En ik ben eigenlijk ook nieuwsgierig naar wie u bent. Hebt u mijn vader vroeger gekend?"

"We kennen elkaar goed. Daarom stuurt hij me naar u toe."

"Sorry, ik begrijp het niet goed. U praat over hem alsof u elkaar gisteren nog gesproken hebt. Maar hij is al een paar jaar dood! Hoe kan hij dan een boodschap sturen?"

"Je hebt te weinig voeling met de echte werkelijkheid, mevrouw de psycholoog. Kom uit jouw denkwereld en stem eens af op het weidse gebied dat zich buiten het kadertje van wat jij kunt begrijpen uitstrekt." Hij kijkt haar doordringend aan. Emmelien voelt zich ongemakkelijk onder die blik. Waar heeft hij het in godsnaam over? Hoewel hij op een bepaalde manier ongedwongenheid uitstraalt en zich natuurlijk lijkt te gedragen, zou ze dit bij ieder ander als zeer vrijpostig kwalificeren en afwijzen. Maar wat komt deze mysterieuze figuur doen? Door haar vader gestuurd? Kom nou, ze is niet achterlijk. Daar gelooft ze geen woord van!

Ze schrikt op wanneer hij zich omdraait en naar de roomwitte zitbank aan de andere kant van de kamer loopt. De azuurblauwe kussens schuift hij nonchalant opzij en met gekruiste benen gaat hij gemakkelijk zitten. Tegelijk maakt hij een uitnodigend gebaar naar de

donkerblauwe leren draaifauteuil naast de open haard. Gehoorzaam gaat ze zitten en trekt ook haar benen onder zich op. Het is haar favoriete zithouding en het voelt vertrouwt. Maar tegelijk kan ze een gevoel van groeiende irritatie nauwelijks onderdrukken.

Nu hij van het formele 'u' is afgestapt en haar ongevraagd tutoyeert laat ook zij het 'u' achterwege. "Wat heb je tegen psychologen? Denk je soms dat die niet met beide benen in de werkelijkheid staan?"

"Vergeef me dat ik met mijn opmerking jouw gedachten de verkeerde richting opstuur. Dat is niet mijn bedoeling. Integendeel. Maar jouw werkelijkheid is maar een heel klein stukje van de werkelijke wereld. Je hebt geen idee van het grootse gebied daarvan, een aanzienlijk deel dringt gewoon niet tot jouw beleving door. En van de mogelijkheden van die wereld heb je al helemaal geen idee. Je hebt genoeg aan de zintuiglijke ervaring van jouw wereld. Maar er zijn ook werelden die niet zintuiglijk kunnen worden waargenomen. Doch daar heb jij geen antenne voor...

Ik ben gekomen om je daar gevoelig voor te maken, om je les te geven in het ontdekken van andere dimensies. Dat is één van de aspecten van de boodschap van jouw vader. Ik ben ervan op de hoogte dat hij uit zijn lichaam is gegaan. Maar dat wil niet zeggen dat hij zelf weg is; hij heeft je al die jaren gevolgd. Nu heeft hij mij gevraagd jou een boodschap te brengen. Die boodschap houdt in - kort samengevat - dat jij het leven op een heel andere manier kunt beleven dan je nu doet. Er wordt je een mogelijkheid tot verandering aangeboden. Aan jou de keus daarmee in te stemmen. Of niet natuurlijk, je bent vrij het te aanvaarden of te weigeren. Er moet niets, laat dat duidelijk zijn."

Emmelen neemt hem totaal overrompeld maar tegelijk met groeiende ergernis van hoofd tot voeten op. "Wie ben je eigenlijk? En met welk recht kom je hier om dergelijke onzin uit te kramen? Ik heb geen flauw idee waar je het over hebt. Mijn vader is al jaren dood. En die zou jou nu hebben gestuurd om mij te vertellen hoe ik moet leven? Laat je nakijken! Je denkt toch niet dat ik dat geloof?"

Hij kijkt haar rustig aan. "Heus, het spijt me oprecht als ik je van streek maak. Maar de boodschap is betrouwbaar. Het komt je misschien vreemd voor maar dat komt omdat je niet gewend bent op een andere manier te luisteren dan je doorgaans luistert. Je hebt geen geestelijke oren, anders zou je het kunnen bevatten. Het heeft ook geen zin om het uit te leggen want je begrijpt het toch niet.

Wat ik wel kan zeggen is dat jouw vader na zijn overlijden in de geestelijke wereld aankwam. Hoewel hij daar niet in geloofde toen hij nog op aarde was, werd het hem daar vrij snel duidelijk dat die geestelijke

wereld een werkelijkheid was, precies zo werkelijk als zijn aardse bestaan was geweest. Hij leerde er zijn weg te vinden, en kreeg lessen waardoor hij beter begreep waarom zijn aardse leven ging zoals het was gegaan. Hij leerde snel, kon op een zeker moment met het aardse leven contact maken en kreeg toestemming dat contact specifiek met jou aan te gaan. Maar jij stond daar niet open voor, hij heeft het lang genoeg geprobeerd. En omdat je zijn stem niet hoorde, heeft hij mij benaderd. Ik ben... nee, laat ik het zo formuleren: ik heb het vermogen de grens tussen leven en dood over te gaan. En daardoor ben ik op zijn verzoek hier want..." Emmelien wil hem onderbreken maar hij wuift met zijn hand, als teken dat hij nog niet is uitgesproken. Rustig gaat hij verder: "... hij heeft jou nauwlettend gevolgd. Zoals ik al zei, vaak was hij bij je in de buurt en soms gaf hij jou een teken. Jij merkte dat niet op maar af en toe luisterde je er onbewust wel naar. De muziek die je uitzette toen ik aanbelde kocht je op zijn impuls, hij maakte jou daar opmerkzaam op. Hij wist dat het je zou helpen in de moeilijke tijd die je toen doormaakte."

Emmelien krijgt het benauwd. Wie is die vreemde gek die haar allerlei onzin vertelt maar tegelijk feiten aandraagt die geloofwaardig zijn? Hij maakt een normale en evenwichtige indruk maar wat hij zegt lijkt nergens op. Waar heeft hij het over? Leven na de dood? Een andere wereld? Contact met overleden personen? En dat zou ze allemaal moeten geloven? Het duizelt haar en haar wetenschappelijk getrainde en rationele geest komt ertegen in opstand. Sceptisch zegt ze: "Als jij met die 'andere wereld' contact hebt, kun je me dan ook uitleggen wat die boodschap van mijn vader - als die er werkelijk zou zijn, wat ik ernstig betwijfel - dan wel precies inhoudt?"

"Ik kan dat natuurlijk doen maar je zult het nauwelijks begrijpen. Waar het nu om gaat is dat je mijn verhaal aanvaardt zoals het is, openstaat voor de boodschap die ik je geleidelijk zal onthullen en bereid bent mij hier te huisvesten."

Haar hart slaat een slag over en ze hapt naar adem. "Sorry, heb ik je goed verstaan?" hijgt ze. "Een half uur geleden kende ik je niet eens. En nu zou ik je in huis moeten nemen?" Ze schudt vertwijfelt haar hoofd. Misschien is ze in de één of andere boze droom verzeild geraakt en wordt ze straks in haar eigen bed gewoon weer wakker? Hoewel deze gedachte even door haar hoofd speelt weet ze tegelijk dat het zo niet is. Ze droomt niet, het is opmerkelijke werkelijkheid.

"Ik betrek de zolderverdieping. De meubels uit jouw ouderlijk huis die daar staan geven precies de sfeer waarin ik me thuis voel. Ik beloof dat ik niet in de weg zal lopen."

Meteen staat hij op. Zijn houding is krachtig en zijn bewegingen lenig en soepel maar verder is hij volkomen onpeilbaar. "Voor vandaag is het genoeg. Ik kom vanavond terug met wat spullen die ik voor mijn verblijf hier nodig heb."

"Je doet maar," zegt ze stug. En weerbarstig voegt ze eraan toe: "Als je maar niet denkt dat ik je binnen laat!" Ze veegt een haarpiek uit haar ogen. Wat gebeurt hier in godsnaam? Het lijkt wel of ze zelf niets in te brengen heeft en volledig aan hem is overgeleverd. Hij heeft iets in zijn houding dat maakt dat ze haar bijdehante en soms wat vinnige weerbaarheid steeds kwijt is. Langzaam staat ook zij op en loopt achter hem aan naar de voordeur. In de deuropening draait hij zich om. "Bedankt dat je mij wilde ontvangen. Leuk met je gesproken te hebben. Ik zie je vanavond."

Energiek loopt het tuinpad af. Verbijsterd kijkt ze hem na en sluit met een verdwaasde blik de buitendeur. Terwijl ze naar de kamer loopt ziet ze zijn jasje aan de kapstok hangen. Haastig rukt ze het van de haak en opent de voordeur. "Je vergeet je jas!" roept ze hem na. Maar de laan is leeg.

Vol ongeloof over wat haar overkomt, loopt ze naar de woonkamer. Beseft dan dat ze zijn jas nog in haar handen heeft en gaat terug naar de kapstok. Een vreemde drang overvalt haar. Wat zou er in zijn zakken zitten? Nee, houdt ze zichzelf voor, je kunt niet in de zakken van een vreemde snuffelen. Terwijl ze een hanger pakt en de jas wat netter aan de kapstok hangt dan hij zelf deed, weifelt ze weer. Maar ze beheerst zich. Geen gesnuffel!

Terwijl ze in de keuken verse koffie zet - daar is ze ineens hard aan toe! - vraagt ze zich af wat het moreel verwerpelijke zou zijn aan het doorzoeken van de zakken van iemand die zo ingrijpend haar leven binnenkomt? Zelf nam hij ook weinig restricties met betrekking tot haar gevoelens en privacy in acht. Hij overvalt haar met een volslagen idioot verhaal en verwacht nota bene ook nog dat hij hier kan wonen!

Even is ze het besef van de werkelijkheid weer kwijt - gebeurt dit allemaal echt of droomt ze? Maar ze wéét dat het echt is en dat deze vreemdeling, zonder enige formaliteit, het recht heeft genomen haar wereld overhoop te gooien. In dat geval: heeft zij dan niet het recht te weten wie er in haar huis is geweest? In haar huis? Zonder enige plichtpleging en haar instemming stormt hij haar leven binnen! Dat laatste neemt alle weifeling weg. Resoluut loopt ze naar de kapstok en laat de jas van de hanger glijden. Met een toch wat ongemakkelijk gevoel steekt ze haar hand in de linkerzak. Leeg. De andere zak: leeg. De binnenzak: ook leeg. Ze voelt de hele jas na maar mócht deze een

geheim bevatten – hij geeft dat niet prijs. Vreemd. Mannen hebben altijd van alles in hun zakken: sleutels, portefeuille, mobieltje, agenda, sigaretten... Maar hier? Niets.

Ze hangt de jas weer op en loopt peinzend de kamer in. Werktuigelijk schikt ze de door hem opzij geschoven kussens weer in hun oorspronkelijke orde. Dan loopt ze naar de schuifpui en stapt het terras op. De koele ochtendlucht is overgegaan in een behaaglijke temperatuur. De zon schijnt en met welbehagen voelt ze de warme zonnestralen op haar huid. Het zonnige licht laat de roze en witte rododendrons tegen de oude, verweerde tuinmuur nog mooier tot hun recht komen. Terwijl ze diep de bloemengeuren inademt kijkt ze genietend haar tuin rond. Het leven zou volmaakt kunnen zijn – ware het niet dat een ongewenste vreemdeling zijn jas op haar kapstok heeft achtergelaten. Alsof hij hier woont.

Plotseling heeft ze het koud. Met een diepe zucht draait ze zich om en gaat naar binnen. Mijn God! Wat een ochtend...

Na de lunch gaat Emmelien in de tuin aan het werk. Ze verwijdt de dode bloemen tussen de viooltjes in de terra cotta potten. De uitgebloeide bloemen knijpt ze met haar nagel van hun steeltje en gooit ze in het daarvoor bestemde afvalmandje. De uitbloei van haar bloemen houdt ze altijd nauwlettend in de gaten. Hoe sneller een dode bloem eruit wordt gehaald, hoe beter. Dan kan de plant, in plaats van zijn energie in zaadvorming te steken, zijn kracht in de bloei investeren. Deze dagelijks terugkerende bezigheid is een routineklusje dat haar als beloning een overvloedig bloeiende tuin oplevert.

Al doende denkt ze na. Hij heeft jou nauwlettend gevolgd, had de vreemdeling vanmorgen over haar vader gezegd. En ook dat hij vaak in de buurt was en soms een teken gaf. Nou ja, wie verzint zoiets? Dood is dood, geen gedoe met geesten die blijven ronddolen; daar heeft ze nooit in geloofd. Iets moet zichtbaar, tastbaar en bewijsbaar zijn. Is het dat niet, dan bestaat het niet. Net zoiets als God. Nooit iets van gemerkt, dus die heeft ze ook naar het rijk der fabelen verwezen. En dat heeft ze van geen vreemde, haar vader was precies eender. Ook hij was iemand die de dingen wetenschappelijk bewezen wilde zien. Vage verhalen noemde hij 'voer voor dromers' en schoof ze schouderophalend als mythe aan de kant. Hij geloofde evenmin in leven na de dood. Trouwens, dat had haar merkwaardige bezoeker bevestigd. Maar na zijn dood had hij begrepen dat hij zich vergist had. Wat een duister verhaal! Hoe kan hij dat nou weten? Wie zegt dat hij te vertrouwen is? Langzaam ontvouwt zich in haar denken een compleet

de analyse van haar 'gebroken potten'. De vraag daarbij is: wil ik de scherven nog lijmen of heb ik voldoende moed om het verleden achter mij te laten en nieuwe 'potten' aan te schaffen? En net op het moment dat ze haar leven weer op orde krijgt valt er een vreemde vent uit de lucht die alles weer overhoop gooit. Geërgerd strijkt ze een losse piek achter haar oor en knijpt een gave bloem van zijn steeltje. "Ach jé, dat was niet de bedoeling. Jij kunt er ook niets aan doen." Ze legt het bloemetje apart, misschien kan het nog in een drijfschaaltje.

Ze hervat haar gedachtegang. Hoe verzint hij het om bij haar te komen wonen? Ja, ze zal daar gek zijn! En dan gewoon zeggen hoe hij het hebben wil - dát is nog eens lef hebben! Op de zolderverdieping nog wel, waar de meubels van haar ouders staan. Daar zou hij zich thuis voelen, zei hij nota bene. Plots krijgt ze een unheimisch gevoel, de haartjes op haar armen trekken samen en ondanks de warme voorjaarszon voelt ze haar huid in kippenvel samentrekken. Hoe weet hij dat, van die meubels? Die man weet dingen die hij niet kán weten. En dat beangstigt haar meer dan ze wil toegeven.

De zolderverdieping wordt niet gebruikt. Daar staan inderdaad de spullen die ze uit haar ouderlijk huis heeft gehaald toen haar moeder in een verpleeghuis werd opgenomen. Het bureau van haar vader kon ze niet wegdoen, en ook het kleine Franse stoeltje waarop haar moeder zo graag zat heeft ze meegenomen. Haar kinderboeken, poppenwagen en de porseleinen pop met blonde krullen die ze ooit voor haar verjaardag kreeg, allemaal dingen die op de immense zolder van haar ouderlijk huis de tijd hebben doorstaan. Dingen ook met een herinnering waarvan ze nog geen afscheid wilde nemen, zoals de oude honden-mand van Terrus, haar zeer oud geworden teckel. Liefkozend had ze haar vingers over de kapotgebeten rand van de mand laten glijden en in zichzelf gelachen bij de herinnering dat het eigenwijze beest bij voorkeur op de rieten bodem sliep. Steevast sleepte hij eerst het dekentje eruit voordat hij erin ging liggen. Ten slotte had ze het er tot zijn grote tevredenheid maar uitgehaald.

De zolderverdieping is haar persoonlijke museum. Als ze wil kan ze het verleden even aanraken. Dat gebeurt zelden, enkel wanneer ze er schoonmaakt want zelfs haar hulp krijgt er geen toegang. Hoewel ze er bijna nooit komt geeft enkel het feit dat die dingen daar staan haar een prettig gevoel. Hoe kan deze vreemde, die ze nog nooit in haar leven heeft gezien, dan van het bestaan ervan afweten?

Weer trekt een onbehaaglijke rilling over haar rug. Ze staat op, de potten zien er weer keurig uit. "Goed je best gedaan," zegt ze tegen de violen. "Ik ben blij dat jullie zo gul bloeien. Dank je wel."

scenario aan eventueel mogelijke gebeurtenissen, de één nog erger dan de ander: hij is niet te vertrouwen en dringt zich met een smoesje bij haar binnen. Straks rooft hij haar hele huis leeg. Misschien verkracht hij haar. Of nog erger: ze wordt vermoord...

Maar dan roept ze zich tot de orde: nuchter blijven, niet meteen het ergste denken. Zijn ogen waren goed. Zoveel levenservaring heeft ze wel dat de eerste indruk van iemands ogen haar zelden bedriegt. En wat hij zei, klopte. Hij wist naar welke muziek ze luisterde toen hij aanbelde. Eigenlijk is dat vreemd. Het stond zacht, hij kan het op de stoep onmogelijk gehoord hebben. Niet dat dit meteen al haar wantrouwen wegneemt, maar het geeft wel te denken. Volgens hem kocht ze deze muziek op een impuls van haar vader. Hoe gek kun je het bedenken! Ze heeft daar niets van gemerkt en dan - háár vader een soort van engelbewaarder? Ze grinnikt in zichzelf als ze aan haar pa denkt. Hij was niet bepaald het prototype van een engel. Zijn brede schouders, de zware, ruige wenkbrauwen en het eeuwig verwarde haar gaven hem niet bepaald een engelachtig voorkomen. Zijn grote hoornen bril zakte altijd van zijn forse neus, wat hem een ietwat slome uitdrukking gaf. Hij was een sloddervos die doorgaans van alles kwijt was. Dan klonk zijn harde stem door het huis: "Wie heeft mijn pen - of bril, of agenda, of pijp of autosleutels - gezien?" Daarin lijkt ze wel wat op hem; zij kan ook vaak dingen niet terug vinden. Verder gaat de gelijkenis niet op, want ze heeft de slanke gestalte en het ragfijne, dunne haar - dat helaas een sterke neiging tot pieken heeft - en de wat afwezige aard van haar moeder. Overigens is ze qua karakter een duidelijke mix van beide ouders: de dromerige sfeer van haar moeder combineert ze met het onderzoekende denkvermogen van haar vader. Dat is ook één van de redenen geweest waarom ze in haar werk is vastgelopen. Ze kon steeds moeilijker gelijke pas houden met de strakke regels van de discipline waarin ze werkte omdat haar geestelijke afwezigheid, wat toch ook een deel van haar karakter is, soms te dominant aanwezig was. Daardoor paste ze steeds minder in het zakelijke, wetenschappelijke en in haar beleving strikt volgens de regels uitgevoerde beleid. Hoe het wel zou moeten wist ze ook niet maar het werk voelde niet meer als bij haar passend. Ze raakte steeds vaker met zichzelf in conflict. En die innerlijke wrijving - die ze overigens niet kon verklaren - veroorzaakte uiteindelijk een burn-out. Volledig opgebrand viel haar werkzame wereld in gruzelementen en sleepte in die val haar persoonlijke en emotionele wereld mee.

Dat gebeurde ruim een half jaar geleden. De scherven heeft ze in de afgelopen maanden bij elkaar geveegd. En op dit moment werkt ze aan

Ze leegt het rieten mandje in de compostbak en snijdt in het moestuintje wat spinazie en een paar sprietjes bieslook. Vandaag gaat ze zich verwennen met verse groente, gebakken aardappeltjes en in roomboter gesmoorde zalm met bieslooksaus. En die vreemdeling kan het vergeten! Als hij aanbelt, doet ze niet open. Hij bekijkt het maar met zijn wartaalverhaal...

De laatste dagen is het droog en zonnig geweest. Na zonsondergang rolt Emmelien de tuinslang uit; dit is het beste moment om te sproeien. Een grote tuin brengt veel werk met zich mee maar het is haar nooit te veel. Ze vindt er ontspanning in.

De doorweekte aarde laat een pittige geur los wat het gevoel oproept dat ze na een flinke regenbui ook kan hebben. Die druipende planten associeert ze met de sfeer van een schemerig bos. Ondanks de fysieke vermoeidheid beleeft ze er intens genoeg aan en voldaan bekijkt ze haar werk. Dan ruimt ze de gebruikte spullen op. In tegenstelling tot haar gebruikelijke slordigheid is ze in tuinzaken zeer ordelijk. Alles heeft een vaste plaats, nooit hoeft ze ergens naar te zoeken. Dan trekt ze een tuinstoel in de hoek van het terras, vlak naast de purperrode kamperfoelie die tegen de tuinmuur omhoog klimt. Hij is nog maar kort in bloei maar de geur is zwaar en bedwelmend. Vermengd met de vochtige lucht vormt het een rustgevend aroma.

Ze steekt een paar waxinelichtjes aan en met haar hoofd tegen de rugleuning probeert ze de stilte van dit moment in zich toe te laten. En als de gebeurtenis met die vreemdeling niet als een steen in haar maag zou liggen zou ze hier ook volop van kunnen genieten. Maar nu luistert ze, ondanks haar voorgewende onverschilligheid, de hele avond al met een half oor of ze de deurbel hoort. Ze is nerveus en onrustig. Het ene moment stelt ze zich gerust: laat je niet van streek maken, het is een geintje van de één of ander en nu liggen ze met elkaar in een deuk. En het andere moment denkt ze: maar hij wéét dingen. En hij was serieus, ik kreeg niet de indruk dat hij een grap uithaalde...

Tot middernacht blijft ze in de intussen volkomen duister geworden tuin zitten. Dan staat ze op, dooft de kaarsjes en gaat naar binnen. De schuifpui trekt ze niet helemaal dicht. Bang voor inbrekers is ze niet want haar tuin is rondom ommuurd en Freud krijgt zo de kans er voor een nachtelijk avontuur opuit te trekken. Voor ze naar boven gaat is er eerst nog hun dagelijkse avondritueel: hij rolt zich op zijn rug en zij wrijft hem over zijn bolle buik. Hij geniet, en spint luid van genoeg. Vervolgens controleert ze of er voldoende water voor hem staat en

doet nog een hand brokjes in zijn etensbak. Nachtelijke avonturen kunnen hongerig maken...

Dan dooft ze de lichten, sluit de kamerdeur en gaat de donkere trap op, ze kent de weg in huis blindelings. Halverwege de trap staat ze abrupt stil. Hoort ze daar iets? Ze luistert scherp maar het blijft stil. Vermanend roept ze zichzelf tot de orde: laat je niet gek maken door een vreemde vent. Je gaat geen spoken zien, hoor je!

Terwijl ze opgelucht de laatste treden neemt gaat de deur tegenover haar plotseling open. Uit de schaduw stapt een gedaante naar voren die ze tot haar schrik herkent: de vreemdeling is teruggekomen!

Haar hart staat stil van ontzetting. Ze voelt het bloed uit haar hoofd en de kracht uit haar benen wegtrekken. Ze duizelt op de onder haar voeten golvende traptrede. Met een hortende zucht zakt ze door haar knieën en tuimelt de trap af.

TWEE – DE TUIN

God, wat een smak! Versuft krabbelt ze overeind en voelt aan haar hoofd. De sterretjes dansen voor haar ogen. Ze ziet nauwelijks iets, alles is verwrongen en verdraaid. En wat het meest bespottelijk is: de onderste traprede reikt niet verder haar middel! Ze gaat op de vloer zitten en wrijft in haar ogen. Dat verandert echter niets aan wat ze ziet. Ook als ze zichzelf bekijkt kan ze niets vreemds te bespeuren; ze is zoals ze altijd is. Ze mist enkel een schoen die ze na enig speuren op de derde traprede ontdekt. Ze hijst zich moeizaam op de eerste trede en schuift op haar buik in zijn richting. Dan herhaalt ze de procedure en klimt een trede hoger. Na het nodige gezwoeg ligt ze eindelijk op de derde trede uit te hijgen.

"Pff, ik mag wel wat meer aan lichaamsbeweging doen! Maar het is gelukt," zegt ze tegen zichzelf. En daar voelt ze zich ondanks de ongewone situatie zeer voldaan over. Zonder verbaast te zijn dat de schoen navenant haar lichaam gekrompen is, trekt ze hem weer aan. Verbaast over zichzelf en de situatie denkt ze: Eigenlijk te gek voor woorden dat ik dit zo maar accepteer. Alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat ik ineens formaat babypop ben. Ze bekijkt haar lijf nog eens. Ze is het helemaal. Maar hoe komt ze in godsnaam zo klein? Waardoor is ze ineens haar normale afmetingen kwijt?

Ze denkt er echter niet lang over na. Er zijn andere zaken die haar aandacht vragen: ze moet zien dat ze weer beneden komt. Dus legt ze de tocht in omgekeerde volgorde af. Na enige tijd staat ze weer op de grijze granieten gangvloer. De ingelegde zespuntige ster in het midden van de gang is nu van zo'n gigantische afmeting dat de afbeelding nauwelijks herkenbaar is en slechts een vage roodbruine vlek lijkt. Nou ja, het boeit niet. Ze loopt door de plotseling eindeloos lijkende gang de kamer in, die ook al van bovenmatige afmetingen is.

Nu overvalt haar toch een lichte paniek. Wat is dit? Hoe kan ze nou in zo'n enorme ruimte leven? Waarom heeft ze die altijd als normaal waargenomen en waarom past het nu ineens niet meer? Is zij veranderd of is de omgeving veranderd? Ze heeft geen flauw idee. En nu ze niet eens weet wie en wat ze ís, weet ze al helemaal niet meer wie en wat ze wás. Dat voelt vreselijk kaal maar tegelijk ook bevrijdend en dat montert haar weer op. Oké, het is nu eenmaal zo en ze ziet wel hoe het zich verder ontwikkelt.

Met een oorverdovend lawaai rinkelt de telefoon. Gelukkig ligt hij nog naast haar fauteuil op de grond en ze rent ernaar toe. Zit er toch nog

een voordeel aan mijn aangeboren slordigheid, denkt ze. Wat goed dat ik hem niet op zijn basisstation heb teruggezet. Dan had ik er nu mooi niet bij gekund.

Zoals gewoonlijk wil ze de groene knop indrukken maar met haar plotseling klein geworden vingertjes lukt dat niet. Het dringt tot haar door dat een formaat van ongeveer vijftientig centimeter hoogte zo zijn beperkingen heeft...

De telefoon blijft rinkelen. Dus zet ze snel haar knie op de display en slaat met haar vuist op de knop. Dat werkt, het lawaai houdt op. "Met Emmelien," zegt ze. Maar een stem zegt daar doorheen: "Hallo?" Ze herkent de stem. "Ha, die Joep. Wat goed dat je belt!" Maar hij praat er doorheen: "Emmelien? Hallo?"

"Ja, met mij!" roept ze ongeduldig. "Luister Joep, er is iets raars geb...."

De verbinding wordt echter verbroken. Nou ja, wat een standje ongeduld! Boos haalt ze haar knie van de telefoon en geeft er een nijdsige schop tegen. "Sufferd!" scheldt ze. Hij had haar mooi uit deze lastige positie kunnen bevrijden en nu moet ze wachten tot hij opnieuw belt. Dat het volume van haar stem niet toereikend was om gehoord te worden dringt niet tot haar door. Ongewoon snel voor haar doen stapt ze echter over deze tegenslag heen. Best, ze heeft niemand nodig, ze zoekt het zelf wel uit.

Een volgend probleem dient zich aan: ze heeft honger, dus eerst maar iets eten. In de keuken loopt ze echter al tegen de eerste barrière op: de koelkast blijkt voor een poppenmensje een onneembare vesting. Het enige eetbare dat ze ontdekt zijn een paar takjes peterselie in een glas water op de vensterbank. Maar om daar nu een levensgevaarlijke klimpartij voor te ondernemen? Doch via de peterselie komt haar de moestuin in gedachten. Op een smalle strook grond naast het prieel kweekt ze groenten en kruiden. En daarnaast ligt het aardbeienbed waarvan de vruchten door de afgelopen warme dagen prachtig zijn gerijpt. Gisteren had zij ze al willen plukken maar gunde hen toch nog een dagje warme zon, ze zou vandaag de eerste oogst wel binnenhalen. Hoewel de omstandigheden sinds gisteren enigszins - wat heet: ernstig - gewijzigd zijn, gaat ze dat voornemen nu uitvoeren. Opgewekt wandelt ze via de woonkamer naar de schuifpui. Wat een geluk dat die nog openstaat, anders had ze mooi opgesloten gezeten! Dat geloop is anders een vermoeiend gedoe. Ze heeft haar grote huis altijd heerlijk gevonden maar dat begint nu een beetje bezwaarlijk te worden. Wat ze voorheen in enkele stappen deed is nu een complete wandeling! Voorzichtig neemt ze de hoge stap over de drempel en loopt het terras op.

Door de diepe tuin naar het aardbeienbed is een flink eind wandelen maar de honger laat haar niet lang weifelen over het nut daarvan. Wat zou de kortste weg zijn? Ze overziet de route en kiest het pad van kleine keitjes, dat door blauwe campanula's wordt omzoomd. De kleine bloemen staan uitnodigend open voor de zoemende bijen die op hun zoektocht naar honing van bloem tot bloem vliegen. Aandachtig bekijkt ze de harige beesten die zo ijverig in de weer zijn. Ze hebben nu een fors formaat maar wat zijn ze mooi, zo dichtbij. Vreemd, dat me dat nooit eerder opgevallen is, denkt ze. De wereld ziet er op dit niveau heel anders uit, alsof alles nu pas tot zijn recht komt. Ze lacht zachtjes om haar filosofische gedachte. Recht tegenover haar staan de pioenrozen volop in bloei. Om knakken te voorkomen heeft ze de stelen aan stevige stokken vastgezet. Aan het einde van het pad gaat ze even zitten om uit te rusten en neemt de zich ontsluitende schoonheid in zich op. Ze ervaart de tuin veel levendiger dan gewoonlijk, alsof de geuren van een krachtiger kwaliteit zijn. Ook de geluiden lijken intenser. Ze heeft nooit beseft dat er zoveel geluiden in een tuin te horen zijn. Om haar heen gonzen, zoemen en piepen allerlei insecten. Verschillende diertjes schuifelen langs, op zoek naar voedsel. Na even gerust te hebben steekt ze vanaf het pad langs de ligusterheg schuin over naar het tegelpad tussen de groentebedden. In het eerste bed staan de aardbeien binnen handbereik.

Nou, binnen handbereik... Ze is niet de enige die op de aardbeien is afgekomen, ook een paar dikke naaktslakken doen zich eraan tegoed. Woedend valt ze tegen hen uit: "Zeg, zijn jullie helemaal zot! Ik heb niet voor niets stro neergelegd om jullie uit de buurt te houden. Blijf van mijn aardbeien af!" De slakken eten rustig verder. Tussen twee happen door zegt de grootste: "De tuin is van iedereen. Wij hebben evenveel recht op deze aardbeien als jij. Wij moeten ook leven."

Er zijn al zoveel vreemde dingen gebeurd dat Emmelien er niet eens van opkijkt dat de slak spreekt. "Je vergist je ernstig," antwoordt ze vinnig. "Deze tuin is van mij. Ik heb er keihard in gewerkt om die aardbeien te laten groeien. Ik ben de enige die er recht op heeft."

"Ik vergis me niet, jij maakt een vergissing. Alle leven heeft recht op voedsel en niemand kan zeggen: dit is van mij en daar blijf jij vanaf. Je hebt een zeer beperkte kijk op de wereld." Hij neemt Emmelien geringschattend op en hervat zijn maaltijd.

Een vage herinnering aan dergelijke woorden zweeft door haar hoofd. Het lijkt alsof ze die al eens eerder heeft gehoord maar ze kan niet thuisbrengen waar en wanneer. Het doet er ook niet toe. Ze moet

eten, hoewel deze slijmerige, aangevreten vruchten daar op dit moment niet direct toe uitnodigen.

"Ik verbied jullie aan deze aardbeien te komen, ik heb ze zelf nodig. Ik kan het je niet uitleggen maar er is iets gebeurd waardoor ik niet in staat ben op de gebruikelijke manier voedsel klaar te maken. Deze aardbeien zijn het enige dat ik nog kan eten. Dus wegwezen!"

"Je schijnt het niet te begrijpen," zegt Naaktslak een beetje lijsig. Hij glijdt behendig over een stekelig strootje naar een verse aardbei. "In deze Wereld - die nu ook jouw Wereld is - heeft niemand alleenrecht. Je neemt wat voor handen is en als een ander eerder is dan jij, dan aanvaard je dat en je gaat verder op zoek. In deze Wereld geldt het recht van wie het eerst komt, het eerst maalt. Het is een kwestie van overleven en vooral van nemen zo het gaat. Ik begrijp dat je dit in jouw wereld niet gewend bent maar hier zul je dat moeten leren. Anders zie ik voor jou geen rooskleurige toekomst. Wil je een beetje kans van slagen hebben dan moet je kunnen samenwerken. Dat is het enige dat telt."

Emmelen snibt: "Ik ben volstrekt niet van plan mijn toekomst aan jouw Wereld te verbinden. Ik moet zo snel mogelijk weer groot worden. Dat is mijn enige prioriteit." Ze gaat zitten. Het stro, dat de slakken van de aardbeien had moeten weghouden - dat werkt dus ook al niet zoals het zou moeten! - prikt in haar benen. Ze zucht hartgrondig. In welke mallemolen is ze in godsnaam terecht gekomen? Naaktslakken die praten en haar en passant de les lezen? Het moet niet gekker worden!

Ze steekt haar hand uit om een nog niet aangevreten aardbei te plukken maar Naaktslak zegt: "Ho even. Wij waren hier het eerst. Je kunt niet zomaar nemen wat je hebben wilt. Wat stel je er tegenover?"

"Hoezo: wat stel je er tegenover?" herhaalt ze zijn vraag. "Ik heb deze aardbeien nota bene zelf gekweekt, geplant, bemest en begoten. Vind je dat niet genoeg verdienste?"

"Het gaat niet om wat je gedaan hebt maar om wie je bent," zegt Naaktslak raadselachtig. "Bedankt dus voor de zorg voor deze vruchten, ze zijn zeer smakelijk. Maar wat doe jij om ze te mogen eten? Wat draag je bij aan het leefklimaat van deze Wereld? En hiermee bedoel ik de Wereld waarin iedereen gelijkwaardig is en zijn deel bijdraagt en niet jouw EigenRijk van grijpen en graaien. Onze WonderWereld is een Wereld van Geven. Begrijp je?"

Niet dus. Ze kijkt hem onnozel aan en haalt haar schouders op. Ze heeft geen idee wat hij bedoelt en ook niet wat ze daarop moet zeggen. Het enige dat ze begrijpt is dat ze, wil ze bij die aardbeien

kunnen komen, een concessie moet doen. "Is goed," zegt ze onverschillig. "Wat had je als tegenprestatie in gedachten?"

"Om te beginnen moet dit stro verwijderd worden. Dan kunnen wij met minder ongerief bij de aardbeien komen. Stro is zeer irritant voor onze tere huid, weet je."

"Daarom ligt het er juist. Ik zou wel gek zijn als ik het weg haalde."

"Als dit jouw keuze is, zo je wilt. Maar dan geen aardbeien."

"En wie gaat mij tegenhouden die toch te nemen?" vraagt ze spottend.

"Ik ben wel klein maar jullie zijn nog veel kleiner."

"Freud," zegt Naaktslak.

"Freud?" echoot Emmelien. "Wat heeft Freud daarmee te maken?"

"In deze WonderWereld is Freud, hoewel zijn naam dat niet doet vermoeden, onze bondgenoot. Eén teken en hij komt ons te hulp. Hij staat onvoorwaardelijk achter ons."

"En daar moet ik bang van worden? Het is mijn eigen kat! Hij mag dan wel een klinkende naam hebben maar hij is niets meer dan een zwerfkat, een aanloper!"

"Dat klopt. Maar het is je wellicht ontschoten dat jij nu kleiner bent dan hij. En dat maakt de situatie interessant. Zeer interessant, mag ik wel zeggen. Daar zou wel eens een opmerkelijke ontwikkeling uit kunnen voortkomen."

Goeie God! denkt Emmelien. Ik zal het toch straks niet met mijn eigen kat op een akkoordje moeten gooien of ik alsjeblieft een aardbei krijg? Alsof hij haar gedachte leest, zegt Naaktslak: "Ons uitgangspunt is: geef ieder het zijne en laat ieder leven zoals het hem of haar juist lijkt. Wij noemen dat Tolerantie. Dat is een ander soort tolerantie dan die van jouw EigenRijk. Dat is slechts een soort toegeeflijkheid voor zover het oog reikt. Hier is Tolerantie onvoorwaardelijke aanvaarding van de ander, voorbij alle Emotionele Gewaarwordingen. Er is slechts één uitzondering op deze Tolerantie: wanneer bij geval een Stijfkoppig Element zich weigert aan te passen, dan wordt de Raad bijeen geroepen. Na alle aspecten van de zaak zorgvuldig te hebben nagegaan en overwogen, bepaalt de Raad een standpunt inzake onze Totaliteit van Leven. Voorts treffen zij een Maatregel die ervoor zorgt dat het Stijfkoppige Element geen bedreiging voor ons Bestaan vormt. Onze Tolerantie houdt dus op waar, bij monde van de Raad, de Totaliteit van Leven niet in het geding is."

Naaktslak heeft bij het spreken een waardige en ietwat afgemeten houding aangenomen. Zijn stem klinkt nadrukkelijk: "En om het voor jou duidelijker te maken: Freud is degene die de genomen Maatregel uitvoert. Hij is onze eh... Verdediger tegen Stijfkoppige Elementen."

Emmeliens mond zakt langzaam open en schaapachtig kijkt ze Naaktslak aan. De idee, dat haar vadsige, luie kater als 'Verdediger tegen Stijfkoppige Elementen' wordt voorgesteld terwijl ze zeker weet dat het enige dat hij ooit zal verdedigen zijn etensbak is - het komt haar zo lachwekkend voor dat ze het uitschatert. Licht geritsel en een warme adem in haar nek doet haar echter met een ruk omdraaien. Ze staat oog in oog met Freud. Zijn snorharen prikken in haar gezicht en zijn ogen lijken twee felle lampjes die recht in die van haar schijnen.

"Ik word opgeroepen voor een Twistpunt over het gebruik van Voedsel," verklaart hij zijn plotselinge aanwezigheid. Doordringend kijkt hij haar aan.

"O Freud, wat fijn dat je er bent! Deze slak verhindert mij om van mijn eigen aardbeien te eten. Doe er wat aan, jij bent verdediger tegen Stijfkoppige Elementen, zegt hij.

"Daar ben ik ook voor gekomen. Ik maakte uit de oproep op dat het een Ernstig Geval van Stijfkoppigheid betrof. Alleen vrees ik dat je het niet goed begrijpt. Niet Naaktslak is het Stijfkoppige Element maar jij." En zich tot Naaktslak wendend: "De Raad moet bijeen geroepen worden?"

"Helaas, het is onvermijdelijk. Zij werkt niet mee en weigert de Tegenprestatie voor Voedsel te leveren. Dus moet haar Vonnis worden gewezen zodat de uitgesproken Verplichting daartoe ons kan voorschrijven wat ons te doen staat. Luidt de klokken."

Freud kijkt Emmelien koel aan. "Naaktslak zal het Verhoor leiden. Tijdens het Verhoor en de Woordvoering van de Raad wordt gerekend op jouw Absolute Stilte. Ieder woord dat je zegt valt in je nadeel uit. Denk hier goed over na voordat je ondoordacht spreekt."

Hij legt zijn rechterpoot op de borst, maakt een lichte buiging naar Naaktslak en wandelt dan geruisloos naar de donkerblauwe potten waarin zij vorige week nog rode fuchsia's heeft geplant. Hij tikt drie keer tegen de grootste pot, miauwt drie keer en tikt opnieuw drie keer. Plotseling bewegen de bloemkelkjes heen en weer en er klinkt een zacht getinkel door de tuin. De fuchsia's in de andere potten nemen het direct over, zodat het in alle hoeken van de tuin te horen is. Overal ontstaat beweging. Allerlei dieren komen tevoorschijn en verzamelen zich rond de schaal met pagode. Ook de naaktslakken haasten zich daar met een verbazingwekkende snelheid heen en binnen enkele minuten zit er een grote kring dieren rond de pagode. Naaktslak verzoekt om stilte en vraagt Kraai, Bij en Vlinder uit de kring naar voren te komen en voor Emmelien, het gedaagde Stijfkoppige Element, te gaan staan.

Naaktslak neemt het woord: "Dierbare Leden van de Raad, helaas heb ik u vanwege dit Stijfkoppige Element bijeen moeten roepen. Zij is onze tuin binnengedrongen en verstoort de harmonie nu zij bezwaar maakt het Voedsel met ons te delen. Wij verzoeken u Recht te spreken en een Maatregel voor te stellen." Hij knikt naar Bij en zegt: "U krijgt als eerste het woord."

"Wij, als Bijen, zijn niet onwelwillend," zoemt Bij. "Zij kan hard werken, dat merken we aan deze tuin. Wij zien dat als arbeid die voor de gemeenschap is verricht. Om die reden aanvaarden wij haar als iemand die Recht op Voedsel heeft. Wij stellen voor om over de Tegenprestatie te onderhandelen."

Nu is Kraai aan de beurt. Hij kijkt de kring rond en schraapt zijn keel. "Ik voorzie dat we narigheid met haar krijgen," krast hij somber. "Ze is een Denker en Doener maar geen Deler. Ze heeft geen begrip van onze Totale Manier van Leven en zal dus alles doen om haar beperkte denkwijze ook aan ons op te leggen. Zolang zij Denken en Doen niet door Delen in balans heeft gebracht, voorzeg ik dat zij een Verstorend Element is, zal zijn en zal blijven. Zij zal enkel onrust bewerkstelligen. Ik stel dan ook voor haar niet bij het Voedsel toe te laten en per direct uit de tuin te verwijderen. Zij heeft geen rechten omdat zij onze rechten ontkent." Kraai spreidt zijn vleugels uit en veegt daarmee zo krachtig over de tegels dat het zand opstuift. Alsof hij hiermee zijn woorden wil onderstrepen.

Emmelen ziet het allemaal met stijgende boosheid aan. Zijn ze nu helemaal gek! Moet je zo'n kraai horen! Wie denkt hij wel dat hij is! Ze opent haar mond om iets te zeggen maar Freud kijkt haar met grote ogen streng aan en schudt nauwelijks zichtbaar zijn kop. O ja, ze mag niets zeggen. Met grote moeite houdt ze haar woede binnen.

Nu is Vlinder aan de beurt. Ze trilt met haar dunne vleugeltjes en haar zachte stem is nauwelijks hoorbaar. "Ik voel me verwant met haar. Zij is, zoals ook mij overkwam, plotseling van gedaante verandert. Dat is een schokkende ervaring. Wij moeten geduld met haar hebben en haar tijd geven te beseffen dat haar leven niet meer is wat het eerst was, en dat er in de Wereld waarin zij nu leeft andere normen en waarden gelden. Daarom moeten wij haar Voeden en als Gemeenschap het sprekende voorbeeld zijn van wat Geven inhoudt, zodat ze kan zien dat Delen meer oplevert dan nemen."

Vlinder brengt haar trillende vleugeltjes bij elkaar en glimlacht naar het Stijfkoppige Element dat bij het horen van de meelevende woorden van Vlinder haar vinnigheid voelt wegsmelten. Het is net of ze dit al eerder heeft gehoord, maar waar was dat toch? Waarom kan ze zich

dat niet herinneren? Maar ze krijgt geen tijd daarover na te denken. Naaktslak neemt het woord: "De Raad heeft met Recht gesproken en verschillende Maatregelen voorgesteld. Helaas is er geen Eenduidig Voorstel. Wij zullen daarom, gezien de Urgentie van de zaak, in deze kwestie bij uitzondering iemand van buiten de Raad de Beslissende Stem geven. Wij vragen Freud, in zijn Hoedanigheid van Huisgenoot en dichtstbijzijnde Naaste, zijn Standpunt in dezen aan ons kenbaar te maken."

Freud stapt de kring binnen en gaat naast de raadsleden zitten. Op de één of andere manier valt zijn formaat gelijk met het kleine formaat van de andere dieren. Emmelien wrijft haar ogen uit: zijn de anderen nu groter geworden of Freud kleiner? Hij kijkt haar aan en neemt het woord: "Het is voor jou misschien moeilijk te begrijpen maar ik ben iemand anders dan je altijd hebt gedacht. De lome rode kater op het kussen is een idee van jou. In mij schuilt een totaal ander Wezen, waarvoor jij echter geen oog hebt. Je ziet de Kern niet van wat rondom jou leeft. Je kunt het niet zien omdat je op een bepaalde manier blind bent. Daarom ben je in onze WonderWereld terecht gekomen. Dat is een Grote Kans, die jou gegeven wordt om echt te leren zien. Van binnenuit zien, bedoel ik. En verwacht niet van mij dat ik het voor jou opneem. Ik weet wat je nu denkt: Maar Freud! Denk eens aan al die gestoofde visjes die ik voor je klaarmaakte, aan ons avondritueel. Laat je me nu ineens vallen? Maar ik heb in dezen geen enkele merkbare compassie met jou, die heb ik enkel met het Geheel. Daar maak jij weliswaar deel van uit maar je bent slechts Deel. Wat telt is echter het Geheel. En met dat Geheel moet jij in harmonie worden gebracht, zodat jij jouw Plaats daarin herkent en zult innemen. Ik begrijp, dat je dit niet op eigen kracht kunt. Daarom zullen wij jou een leraar geven. Hoewel alle dieren de rol van leraar hebben zal Duivin Columba jouw persoonlijke leraar en aanspreekpunt zijn. Zij zal jou de gebruiken van WonderWereld leren en inzicht geven in jouw positie hier. Je zult namelijk moeten leren begrijpen dat je hier een andere Houding dient aan te nemen dan in jouw EigenRijk de gewoonte is. Hier dien je niet de houding van AllesWeter te hebben maar die van Leerling. Je krijgt een proeftijd voor onbepaalde tijd die, afhankelijk van jouw vorderingen, enkele weken tot vele jaren kan duren. Gedurende de proeftijd word je door ons gevoed; je hebt niet het recht zelf voedsel te nemen. En wat de praktische zaken betreft: het stro bij de aardbeien dient verwijderd te worden. Onder deze condities zijn wij bereid jou in WonderWereld op te nemen."

Freud neigt naar Naaktslak als teken dat hij uitgesproken is. Naaktslak richt zich op: "De Raad heeft bij monde van Freud Recht gesproken. Je weet nu wat wij van je verwachten. Aan jou de keus het te aanvaarden of in beroep te gaan."

"Ik heb nogal keus," schampert Emmelien. "Als ik weiger word ik de tuin uitgegooid en als ik toestem lever ik mezelf aan jullie uit en ben ik al mijn vrijheid kwijt. En bij wie kan ik in beroep gaan? Bij jullie zeker? Mag ik mijn mening zeggen?"

"Nee. Jouw zienswijze doet in dit Geheel absoluut niet ter zake want die betekent nauwelijks iets. Zoals Freud al zei: je bent op een bepaalde manier blind. Dat is geen onoverkomelijke handicap. Wij reiken jou de juiste beelden aan en als jij die steeds voor ogen houdt wordt de samenhang steeds duidelijker. Op die manier leert een innerlijk blinde weer zien. Natuurlijk heb je gelijk als je denkt dat je aan krachten wordt uitgeleverd die je niet beheersen kunt. Ook lijkt je jouw vrijheid tot zelfbeschikking te verliezen door volkomen afhankelijk van onze Gemeenschap te worden. Dat is echter noodzakelijk om jou voor erger te behoeden. Je bent langzaam in een positie terecht gekomen waarin je niet meer in staat bent naar de Stem van het Werkelijke Leven te luisteren. Daarom nemen wij tijdelijk de taak van die Stem over, tot je weer in staat bent die zelf te horen. Wij zullen je leren de toegang tot jouw innerlijke oor te openen. Ik benadruk dat dit een tijdelijke situatie is, die precies zo lang duurt als jij zelf beslist. Werk je tegen, dan duurt het eindeloos, werk je mee dan maak je snelle vorderingen. Ten overvloede vermeld ik nog dat jij niet in staat bent te beoordelen wat onze taak inhoudt noch hoe die uitgevoerd moet worden noch of je al dan niet vorderingen maakt."

Emmelien zucht. Ze weet dat ze geen keus heeft. Buiten de tuin kan ze niet overleven, in de tuin maakt ze nog een redelijke kans. Er zit niets anders op dan zich bij het onvermijdelijke neer te leggen. Zodra ze een kans ziet, neemt ze zelf de touwtjes weer in handen. En ze zal er wel voor zorgen dat het heel snel lang genoeg geduurd heeft! Doch voor dit moment is het beter maar toe te geven.

"Het is goed. Ik aanvaard het voorstel, hoewel ik eigenlijk gedwongen word voor dwangarbeid te kiezen. Ik ga dus noodgedwongen en onder protest akkoord. Het is een uiterst ondemocratische ontwikkeling waarmee ik het absoluut oneens ben. Laat dat duidelijk zijn!"

"Wij begrijpen jouw weerstand. Vergeet echter niet dat je deze situatie zelf in het leven hebt geroepen. Ik raad je aan om weer naar dat punt van keuze terug te keren, wil de situatie heilzaam worden gewijzigd."

Verontwaardigd blaast ze een piek voor haar ogen weg. "Je denkt toch niet dat ik in sprookjes geloof? Eén ding weet ik zeker: dit heb ik niet zelf gekozen. Maar het is goed, ik kom er wel uit. Jullie maken een ernstige vergissing en daar krijg je spijt van."

Naaktslak lijkt de laatste opmerking niet te horen en zegt: "Nu je in onze WonderWereld bent opgenomen ontvang je een andere naam. Wij noemen jou Jiska." Vervolgens richt hij zich tot Duivin: "Columba, wij dragen Jiska aan jou over."

"Ho even! Ik wil geen andere naam. Mijn naam is al generaties in onze familie en ik ben er trots op. Jiska accepteer ik niet, ik blijf Emmelien."

"Je hebt nog steeds niet begrepen dat jouw oude wereld niet meer bestaat. In deze wereld héb je niets te willen. Maar inderdaad, in jouw EigenRijk ben je Emmelien en daar past die naam uitstekend bij je. In deze Wereld moet je Emmelien echter loslaten en Jiska zijn. Ook al besef je dat nu niet, deze naam past nu het best bij jou."

Duivin Columba komt erbij staan en kijkt haar vriendelijk aan. "Vanaf nu zal ik je zeggen wat er gedaan wordt, Jiska. Ik vraag je als eerste het stro rond de aardbeien weg te halen. Daarna kunnen we nader kennis maken en ik zal je de verdere gang van zaken uitleggen."

Jiska staat op. Te gek voor woorden, denkt ze. Een duif gaat mij zeggen wat ik moet doen. Een duif! Terwijl ze haar aankijkt valt het haar opnieuw op dat er zo weinig uiterlijk verschil zichtbaar is. Natuurlijk, Columba is kleiner dan zichzelf maar toch voelt ze even groot. Vreemd... "Kom," zegt Columba en ze vliegt voor haar uit naar het aardbeienbed. Het was nog niet eerder tot Jiska doorgedrongen maar nu ziet ze pas wat een hoeveelheid werk dit gaat worden. Wat ze met haar normale afmeting binnen enkele minuten geklaard zou hebben gaat haar nu vele uren kosten!

"Ik weiger! Dat is veel te veel werk voor mij alleen. En ik heb bovendien een zwakke rug," voegt ze er listig aan toe. Zo, die zit. Een mooi excuus, waar ze meteen een voldaan gevoel van krijgt.

"Je moet het alleen doen. Het is jouw Tegenprestatie, weet je nog? Maar het zal wel lukken. Toen de tuin nog niet ontgonnen was zag ik je zwaarder werk doen. Kruiwagens vol afval heb je weggekruid, dus dit beetje stro lukt ook wel. En het heeft geen haast, je mag er zo lang over doen als je wilt." Columba knikt haar bemoedigend toe en gaat op de ligusterheg zitten. Vanaf deze plaats kan ze Jiska in het oog houden. "En hoe denk je dat ik dat ga doen?" informeert haar protegé opstandig. "Ik heb niet eens gereedschap."

"Je hebt je handen, daarmee zal het uitstekend lukken. En anders bedenk je maar wat." Columba sluit haar ogen, steekt haar kop tussen

de veren en geeft daarmee te kennen dat de discussie wat haar betreft gesloten is.

Besluiteloos staat Jiska naast het aardbeienbed. De honger knaagt nadrukkelijk. Dus haalt ze bakzeil en begint met het stro aan de buitenkant weg te trekken. Duivin haalt even haar kop tussen de veren uit en kijkt goedkeurend naar beneden. Het zal die tante hier niet meevallen, denkt ze, maar het begin is er. Ze ziet in dat ze niet anders kan en dat is al een hele stap. Na een tevreden blik op de met het stro worstelende Jiska steekt ze haar kop opnieuw in de veren. Zij heeft alle tijd...

Jiska zwoegt urenlang en wordt daar knap moe van. Het is zwaar werk, en af en toe struikelt ze languit over de bedrieglijke uitlopers van de aardbeienplanten. De zon staat recht aan de hemel en schijnt voluit op het aardbeienbed. Tussen blad en vruchten is het broeierig en de planten zijn te laag om schaduw te kunnen bieden. Terwijl ze druk in de weer is schiet haar een grapje te binnen dat haar vader wel eens vertelde. Een tuinder stuurde zijn leerling op de eerste werkdag op pad om een ladder voor het aardbeienplukken te halen. Hij werd natuurlijk van de één naar de ander gestuurd en achter zijn rug hartelijk uitgelachen. Ondanks haar eigen zware arbeid grinnikt ze. Zelfs met haar kleine formaat is een ladder overbodig. Trouwens, ze mag de aardbeien niet eens aanraken, ze moet wachten tot ze die krijgt. Hier huldigen ze nadrukkelijk het principe 'wie niet werkt, zal ook niet eten' dus moet ze, net als aapjes in de dierentuin, wachten tot het voedertijd is. Terwijl ze bijna flauw valt van de honger, straks kunnen ze haar straks zo opvegen. Dat wordt dan een mooie advertentie in de krant: 'Tijdens het stro rapen tussen de aardbeien in haar zo dierbare tuin is onze vriendin Emmelien helaas door honger omgekomen' of iets dergelijks. Nijdig trekt ze een strootje weg. Au! Het snijdt diep in haar huid, haar handen zitten al vol bloederige schrammen. Ze kijkt naar Columba. Die zit nog steeds te slapen. Hoe kan zo'n beest het! Hoeveel uur zit ze daar nu al? En zij maar ploeteren, zonder een hap eten of drinken te krijgen. Maar ze kunnen haar wat. Zo diep ze kan laat ze zich op haar hurken tussen de planten zakken. Daar hangt een sappige aardbei, lekker rijp gestoofd in de zon. Die is voor haar, niemand die het ziet. Ze pakt hem met beide handen vast. Met een flinke ruk trekt ze hem van zijn steeltje. Door de schok valt ze bijna achterover, ze kan zich nog net overeind houden. Maar als ze haar tanden in de aardbei zet klinkt er plotseling een monotoon, fel hamerend geluid. Verschrikt kijkt ze rond. Een specht tikt furieus op de stam van de oude eik achter

in de tuin. Duivin Columba staat meteen naast haar. Ze heeft niet eens gemerkt dat ze van de heg is gekomen, een paar tellen geleden sliep ze nog.

"Je houdt je niet aan de afspraak. Ons alarmeringssysteem betreft je op het Onrechtmatig Toe-eigenen van Voedsel. Zoals je weet mag je zelf geen Voedsel nemen, je moet wachten tot je het krijgt."

"Het is ook wat moois!" bries Emmelien verontwaardigd. "Ik ben uren in de hete zon bezig en niemand kijkt naar me om. Ik heb dorst en honger, snap je?" Woedend kijkt ze Columba aan. "Wat denk je daaraan te doen voordat ik dood neerval?"

"Niets," zegt Columba eenvoudig. "Je zult er zelf iets aan moeten doen."

"O, dat is lekker gemakkelijk. Mijnheer denkt zeker..."

"Mevrouw," verbetert Duivin.

"Wat kan het mij schelen wat je bent, het interesseert me niet. Ik wil gewoon te eten hebben!"

"Je begrijpt niet dat je deze situatie zelf in het leven roept. Als je op een andere manier naar deze toestand kon kijken zou je er op een andere manier mee omgaan. Dan zou het ook anders verlopen. Zolang je echter in jouw verongelijkheid blijft vastzitten kan er niets veranderen. Je moet dit met je hele hart aanvaarden, dan lost het vanzelf op. Je bent hier in WonderWereld, niet in jouw EigenRijk. Alles is hier Anders."

Daar heb je het weer: WonderWereld. Wat nou 'Wonderwereld'? Het zijn nogal leuke wonderen waar ze mee geconfronteerd wordt. Waar is haar oude, vertrouwde wereld gebleven? Hoe is ze in dit gekkenhuis belandt? Tranen prikken achter haar ogen maar ze laat zich tegenover Columba niet kennen. Dus slikt ze en doet haar best haar stem in bedwang te houden. "Ik ben uitgeput en het doet jullie niks. Ik mag gewoon omkomen van honger en neervallen!"

"Het zijn jouw woorden dat het ons niets doet. Maar zoals ik al zei: het is jouw eigen keus. Verander de keus en alles verandert."

"Nou, zeg me dan maar hoe ik die keus kan veranderen," snauwt Emmelien. "Ik kán natuurlijk een beetje achterlijk zijn maar van al dat geleuter van jou snap ik werkelijk niets!"

"Ik kan het je wel tien keer zeggen maar je zult het toch niet begrijpen. Ik héb het je al gezegd maar je hoort het slechts, het komt niet verder dan jouw uiterlijke oor. Je innerlijke oor is nog niet in staat de trilling daarvan op te nemen en in jouw Wezen te laten resoneren."

Emmelien wil boos uitvallen maar mist daarvoor ineens de energie. Ze is doodmoe. Het zweet loopt langs haar gezicht in haar hals. Haar

handen zijn pijnlijk en haar rug lijkt gebroken. Wat heeft het voor zin? Ze zit in dit schuitje en zal met de riemen die ze heeft moeten roeien. Zacht ruisende vleugeltjes glijden langs haar hoofd en Vlinder daalt op haar schouder. "Columba, mag ik me ermee bemoeien?"

"Natuurlijk Vlinder. Wat wil je zeggen?"

"Wel, het is voor Jiska, zoals ik al eerder gezegd heb, heel moeilijk om zich te realiseren wat er met haar is gebeurd. Ze heeft altijd in het EigenRijk geleefd en nu is alles ineens veranderd. Ze is haar verleden kwijt en moet zich onvoorzien aanpassen aan een code die ze niet kent en die ook niet van haar is. Jullie zijn erg streng voor haar, vind ik. Waarom laat je haar niet van de aardbeien eten? Ze heeft er hard voor gewerkt, ook al toen ze nog in EigenRijk was. Als wij Het-Volk-Dat-Deelt willen zijn, moeten we dat ook in onze houding laten blijken. Iemand die zijn best doet - ongeacht het motief - heeft Recht op Voedsel."

Vanwege Vlinder gaat Emmelien heel voorzichtig zitten. Ze is haar erkentelijk voor haar lieve woorden. Gelukkig is er in deze onmogelijke omgeving nog iemand die met haar meevoelt. Ze probeert Vlinder aan te kijken. Maar die zit zo dicht bij haar gezicht dat ze slechts een wazig vlekje ziet.

"Het is goed," zegt Columba. "Vanuit jouw invalshoek heb je gelijk, zoals ik gelijk heb vanuit mijn positie. Het is echter niet juist deze als aan elkaar tegengesteld te beschouwen en tegen elkaar uit te spelen. Op dit moment kies ik ervoor de zienswijze van Vlinder het zwaarst te laten wegen. Wij zullen Jiska van Voedsel voorzien."

"Dank je wel, Columba," zegt Vlinder en ze vouwt haar trillende vleugeltjes tegen elkaar.

"Dank je wel, Vlinder," zegt Emmelien. Geruisloos stijgt Vlinder op en Emmelien kijkt haar na tot ze achter de tuinmuur is verdwenen. En tot haar verrassing constateert ze dat het haar niet ergerde toen Columba haar Jiska noemde...

Ze heeft gegeten, eindelijk. Veel had ze niet nodig, na twee aardbeien was ze voldaan. Tevreden leunt ze met haar rug tegen de bak met geraniums en strekt behaaglijk haar benen uit. God, wat is ze stijf! Na al haar geploeter snapt ze niet waar ze zo'n kabaal over maken: zo'n harde werker en dan zo voordelig in de kost – daar lijden ze toch geen schade aan?

"Daarin vergis jij je," zegt een stem. 'Alles wat jij eet gaat van onze mondvoorraad af. Dat zou voor jou de meest logische gevolgtrekking moeten zijn, hoewel het in onze beleving natuurlijk anders ligt. Maar dat is moeilijk te begrijpen voor jou."

Jiska kijkt gepikeerd in de richting van de stem. Aan het einde van het pad staat een poes. Ze kent het beest niet, kan zich niet herinneren haar hier ooit te hebben gezien.

"Dat klopt," zegt de poes, alsof ze haar gedachten verstaan heeft. "Ik woon sinds gisteren in het huis verderop. Je weet wel, dat zo lang heeft leeg gestaan. We zijn bijna burens, zogezegd."

Jiska knikt. Het bewuste huis heeft jaren te koop gestaan. Na een eerste keer kijken kwam niemand terug, zo'n bouwval was het. Het leek onverkoopbaar tot iemand niet alleen keek maar ook terug kwam. Ze heeft gehoord dat men een aanzienlijk bedrag van de oorspronkelijke vraagprijs heeft weten af te dingen. De erfgenamen van de vorige bewoonster wilden dit 'blok aan hun been' echter graag kwijt en gingen ten slotte met het bod akkoord. Daarna werd er maandenlang verbouwd en het huis onderging een ware metamorfose. Dat ver-moedde ze althans want de keren dat ze er langs liep was er van mogelijke vorderingen weinig te ontdekken. In de voortuin groeiden verwilderde struiken, hoog opgeschoten grassen en er stond allerlei bouw materiaal opgestapeld. In de achtertuin verhindert een hoge heining alle inblik. Wekenlang hebben ook de tot de nok opgetrokken steigers, afgedekt met fel oranje gaas, het zicht op de vorderingen onmogelijk gemaakt. Die stellage is nog maar kort geleden afgebroken. Maar toen had ze het zo druk met haar tuin dat ze slechts voor een snelle boodschap buiten kwam en dat was de andere kant van de laan op.

De nieuwe bewoners heeft ze nog niet ontmoet. Er zijn geen kinderen heeft ze gehoord, en daar is ze blij mee. Op spelende kinderen met bijbehorende herrie dicht in de buurt zit ze niet te wachten. Dan is het gedaan met de stilte. En dat is nu juist wat haar huis zo aantrekkelijk maakt - de rust. Ter compensatie van kinderen hebben ze kennelijk een poes aangeschaft en die staat nu in haar tuin.

"Het is nog een stevige wandeling van mijn tuin naar jouw tuin. En mijn uiterlijk knapt niet op van dat gekruip door gras en ruige struiken," vervolgt de poes. Ze gaat midden op het pad zitten en begint op haar gemak aan een wasbeurt, zonder verder aandacht aan Jiska te besteden, die het tafereel met stijgende verbazing bekijkt. Na enige tijd gaat de poes verder met haar monoloog: "Je begrijpt vermoedelijk dat ik, nu wij in deze buurt wonen, mijn voorkomen nog beter moet verzorgen dan ik al gewoon was. Ik moet buitengewoon wennen aan dit buitenleven. Tot voor kort verbleef ik namelijk in een woning zonder tuin. Op hoge stand, dat wel: balkon zeshoog. Helaas moest ik dat - buiten mijn schuld en zonder mijn toestemming - met een

vuilnisbak delen. Ik heb me dus voorgenomen hier extra aandacht aan mijn uiterlijk te besteden want dat is het eerste waarmee je een goede indruk maakt op het mannelijke geslacht. Daarvoor bestond in mijn vorige woonsituatie geen gelegenheid, begrijp je? Er valt dus nog iets in te halen." En na een onderzoekende blik op Jiska vraagt ze in één adem: "Woont hier bijgeval een aantrekkelijke kater in de buurt?" Jiska denkt aan Freud maar hij valt als kandidaat onder de noemer 'aantrekkelijk' meteen af. Dus besluit ze de Verdediger tegen Stijfkoppige Elementen niet ter sprake te brengen en schudt ontkennend het hoofd.

Maar de buurpoes heeft haar aandacht alweer bij haar eerste onderwerp. Ze bekijkt de vrouw tegenover haar kritisch van top tot teen en zegt dan, terwijl ze bevallig met haar poot over haar oortje wrijft: "Jij mag trouwens ook wel iets aan je uiterlijk doen. Je ziet er uit als een vogelverschrikker!" Met opgetrokken neusje bekijkt ze Jiska opnieuw en mauwt verder: "Hoe kom jij zo klein? De lui die bij mij in huis wonen zijn een stuk groter."

Jiska haalt haar schouders op. Het zal toch niet zo zijn dat ze aan een poes zal moeten gaan uitleggen wat is voorgevallen? Geen piekhaar die erover piekert! Dus ze zegt: "Tja, zulke dingen gebeuren. Eerst was ik ook groot maar er is iets misgegaan. Toen werd ik klein. Meer kan ik er niet over zeggen want ik begrijp het zelf niet eens."

"Vervelend voor je. Maar we zijn burens dus als ik iets voor je kan doen? Je zegt het maar hoor, ik heb goede connecties en kan van alles voor je regelen."

"O ja? Maak dan maar dat ik weer groot wordt," zegt Jiska snibbiger dan ze bedoelt. Wat kan die poes nu aan haar toestand veranderen? Ze is nu eenmaal klein en daarmee moet ze leven. Maar dat betekent natuurlijk niet dat ze dat meteen op anderen moet afreageren. Dus ze zegt ze iets minder kortaf: "Sorry, dat is onaardig. Jij kunt er niets aan doen dat ik klein ben. Maar je kunt er ook niets aan veranderen."

Om een beetje toeschietelijker over te komen zegt ze: "Ik zal me voorstellen. Mijn naam is Emmelien. Hoe heet jij?"

"Ik word Bastet genoemd. Maar over jouw naam heb ik andere informatie gekregen."

Jiska kijkt Bastet onderzoekend aan maar negeert de opmerking. Nadenkend herhaalt ze de naam: "Bastet... klinkt bekend. Maar ik kan het even niet thuisbrengen."

"Ken je klassieken, Jiska. Bastet was de naam van een Egyptische godin. Zij had de vorm van een vrouw met een kattenhoofd. Het hoofd klopt, de rest niet. Ik kan het ook niet helpen, 'k heb die naam niet zelf

bedacht. Maar om zoveel mogelijk op de echte Bastet te lijken heb ik dit bedeltje aan mijn halsband hangen, precies zoals zij dat ook had."

Nu ziet Jiska pas dat er op de plaats waar de meeste katten een belletje aan hun halsband dragen, een zilverkleurige cirkel hangt waaronder een soort hoofdletter T is bevestigd. Jiska heeft het symbool wel eens gezien maar nog nooit bij een kat. Ze lacht en zegt: "Nou, ik heb vreemde burens gekregen als ze hun kat zoiets om de hals hangen. Ze hadden je beter een bel kunnen omdoen. Nu vrees ik voor de vogels in mijn tuin."

"Maak je geen zorgen. Ik vang geen vogels. Ik heb respect voor alles wat leeft. En in mijn huis staat altijd voldoende voedsel, aan bijvoeding heb ik geen behoefte. Er is in WonderWereld geen enkele noodzaak dieren te doden omdat er Voedsel in overvloed is, mits..."

Jiska kijkt verrast op bij het benoemen van WonderWereld. Snel zegt ze: "Wat weet jij van WonderWereld? Daar heeft Columba het ook over gehad. Maar jij bent vreemd, je woont hier pas. Hoe weet jij er dan vanaf?"

"WonderWereld is niet aan een speciale plaats gebonden. Waar je ook bent, hoe je ook leeft, WonderWereld kun je ieder moment ontwaren - of WonderWereld ontwaart jou - het is maar hoe je het bekijkt. EigenRijk is jouw droom, WonderWereld is Werkelijkheid. Maar zolang jij de droom niet als een onwerkelijkheid ziet kun je WonderWereld niet gewaar worden. Heb je eenmaal door hoe je moet kijken dan lost EigenRijk vanzelf op en kun je WonderWereld onderscheiden. Er verandert eigenlijk niets, je beleeft het alleen anders. Het is echt heel eenvoudig, begrijp je?"

"Nee, ik begrijp er niets van. Ik zie de wereld gewoon zoals ze is. Volgens mij is dat de juiste kijk. Ik heb nooit anders gekeken en iedereen kijkt zo. En ik heb ook nooit gehoord van EigenRijk en WonderWereld, laat staan van dieren die filosofische wartaal uitslaan."

"Nou, nou. Wartaal? Ik ben een intelligent dier en weet waarover ik het heb. Het staat nog te bezien of die intelligentie ook voor jou opgaat. Daarom kom ik nog even op het Voedsel terug: het is namelijk belangrijk dat er sprake van Evenwicht is. Alles wat je de Natuur ontnemt vraagt een Tegenprestatie. Vergelijk het maar met jouw wereld: als je iets koopt, neem je iets van de verkoper maar je geeft hem tegelijk daarvoor iets terug. Jullie noemen dat geld. Zo gaat dat in WonderWereld ook, maar met één duidelijk verschil: hier geef je eerst, daarna ontvang je pas. Andersom is de mensenmanier. Mensen willen eerst iets hebben en zullen daarna zien ze wel of ze er iets tegenover stellen. Enkel nemen verstoord echter het Natuurlijke Evenwicht. Alles

wat je doet heeft namelijk effect op het Geheel. Daarom zei ik zojuist dat alles wat jij eet er bij ons afgaat omdat het gevende aspect ontbreekt. Om die reden werd jou een Tegenprestatie gevraagd. Want voordat je energie ontvangen kunt moet je eerst energie geven."

Bastet zwijgt. Ze kijkt Jiska aan om te zien of haar woorden enige uitwerking hebben. Maar Jiska kijkt haar onnozel aan, ze begrijpt absoluut niet waar Bastet het over heeft. Die vervolgt dus: "Door te Geven kun je namelijk Onderdeel van het Geheel blijven zonder dat het Geheel daaraan verlies lijdt. Later zul je inzien dat de idee van verlies bij het denken van EigenRijk behoort. In WonderWereld denken we anders, daar vermindert iets niet als er wat van afgehaald wordt. Wij geloven juist dat iets groter wordt wanneer het gedeeld wordt, daardoor breidt het uit. In jouw wereld overheerst EigenRijk, in Wonderwereld is iedereen Onderdaan. Eigenlijk ook tegelijk Heerser maar dat is weer een stap verder. Daarover hebben we het nog wel eens, anders wordt het te moeilijk voor je."

"Maak je vooral geen zorgen over mijn inzicht en verstandelijke vermogens, ik red me uitstekend. Eerlijk gezegd: het zal me worst zijn."

Jiska staat ongemakkelijk op, stijf van het lange zitten en het vermoeiende werk dat ze vandaag gedaan heeft. "Het was me aange-naam, maar excuseer me. Ik heb een zware dag achter de rug en meer geleerdheid kan ik even niet verstouwen. Maar leuk dat je geweest bent. Ik moet zeggen dat het geen alledaagse kennismaking was."

Bastet knipt even met haar ogen en werpt zich dan met volle toewijding op het likken van haar pootjes, alsof Jiska niet bestaat. Die staat er wat verloren bij, haalt dan de schouders op en loopt het terras op. Ze wil maar één ding: slapen en dit hele gekkenhuis vergeten!

De volgende ochtend is het prachtig weer. De zon schijnt al volop wanneer Jiska de tuin inloopt. Dat belooft een zonnige en daardoor ook warme dag te worden.

Onwillekeurig kijkt ze zoekend de tuin rond of Bastet daar misschien loopt maar er is geen beweging te zien. Het lijkt wel alsof alle leven zich op voorhand bij de komende warmte heeft neergelegd en zich in de koelte heeft teruggetrokken. Met tegenzin begeeft ze zich naar het aardbeienbed. Gisteren heeft ze het karwei niet afgekregen. Doodmoe en uitgehongerd van het gesjor en gesjouw had ze ten slotte te eten gekregen. En na de wonderlijke ontmoeting met Bastet was ze gaan slapen.

Duivin Columba zit op haar vaste plaats op de ligusterheg. Zodra ze Jiska ziet, roept ze haar bij zich en zegt: "Ik ben niet tevreden over

jouw inspanningen. Gisteren heb je de taak niet afgemaakt. Je was ineens verdwenen. Waar zat je?"

"Hier, in de tuin. Nadat ik gegeten had kwam de poes van verderop kennismaken. Ik heb een praatje met haar gemaakt. Daarna was ik te moe om verder te gaan en ik ben gaan slapen."

"Je kunt je niet zomaar verwijderen," zegt Columba. "Ik wil weten wat je uitvoert. Voortaan kom je eerst bij mij en je meldt waar je heengaat of wat je gaat doen. Als je daarvoor toestemming krijgt kun je gaan, eerder niet."

"Het lijkt hier wel een gevangenis! Ik ben een volwassen mens, dat zelf heel goed kan uitmaken wat ze wel of niet kan doen. Stel je voor, toestemming vragen of ik mag gaan slapen! Het is bij de wilde spinnen af!"

"Hoor ik daar iets over mijn familie?" Een forse kruisspin laat zich van de heg vallen en blijft voor Jiska's gezicht hangen. Ze schrikt even maar snibt dan: "Bemoei je er niet mee. Ik praat met Duivin Columba."

"O, maar dat maakt niets uit hoor," zegt Kruisspin vriendelijk. "Hier luistert iedereen naar iedereen. Heb je een probleem met spinnen?"

"Helemaal niet. Maar ik begrijp niet waar jij je mee bemoeit. Ga alsjeblieft terug naar waar je vandaan bent gekomen, voordat je een probleem krijgt."

"Ben je daar zeker van? Ik bedoel, dat ik weer terug moet? Spinnen brengen geluk weet je. En jij stuurt mij weg?" Verwonderd over zoveel onbenul draait Kruisspin enkele rondjes om haar as en blijft dan, zachtjes aan haar draad wiegend, hangen.

"Als het nou een vallende ster was - dat zou ik misschien geloven. Maar dat spinnen geluk brengen... geen kans!"

"Het is nog sterker. Een vallende spin betekent zelfs: Neerdalende Hemelse Vreugde."

Daar moet Jiska hartelijk om lachen. "Zie je nou zelf niet in wat een nonsens je vertelt? Kijk eens naar mij: denk je nu echt dat ik 'hemelse vreugde' op me voel neerdalen als jij voor mijn neus hangt? Kom op, zeg! Ik word hier als een slaaf vastgehouden - gewoon ordinaire dwangarbeid - en misbruikt. Heel mijn lijf doet pijn. En mijn enige gezelschap is een stelletje gekken, dat de ene on-zin na de andere ten beste geeft en ook nog denken dat ze wijzer zijn dan ik. Wat een hemelse vreugde, zeg!"

"Het zijn niet de omstandigheden die vreugde brengen, het is de manier waarop je met die omstandigheden omgaat. Wanneer je in staat bent de gebeurtenissen te aanvaarden zoals ze zijn omdat ze niet anders kunnen zijn dan ze zijn, dan heb je al een stap gezet. Dan merk

je dat jij een piepklein onderdeelje van het Geheel bent en dat wat je meemaakt bijdraagt aan de Volmaaktheid van dat Geheel. Zonder jouw aandeel zou het niet compleet zijn. Dan ontdek je dat jouw moeilijkheden meewerken tot het manifesteren van Schoonheid in Volmaaktheid. Vaak zijn die moeilijkheden verborgen zegeningen. Dit inzien, of nog beter, het aanvaarden daarvan is Hemelse Vreugde."

"Wel, wel, nog een wijsgeer erbij. Maar ik geef je even een college van mijn filosofie van het leven: deze situatie is in mijn beleving absoluut niet volmaakt. En ook de wereld ervaar ik niet als volmaakt. Wat ik zie is: ieder voor zich en God – mocht hij bestaan - voor ons allen. In plaats van de volmaaktheid zie ik dus het gebrekkige van alles. Als dit zou bij elkaar opgeteld Volmaaktheid moeten zijn? Vind je het heel erg wanneer ik dit op basis van mijn gezonde verstand ernstig betwijfel?"

Kruisspin stopt met wiegen. "Kijk, dat is nou precies wat ik bedoel," zegt ze. "Je ziet het niet. Als je hier wat langer was zou je het begrijpen. Nu kan ik dat niet van je verlangen. En ik neem je ook niet kwalijk dat je het niet ziet. Er zijn nu eenmaal dingen die een langere tijd nodig hebben voordat we een ander beeld op ons netvlies krijgen. Je hebt al zo lang het niet-werkelijke gehoord en gezien, dat je het Werkelijke gewoon niet kúnt zien. Je hebt er simpelweg geen goed ontwikkeld oog voor. Maar maak je geen zorgen. Het komt goed zodra je in staat bent bereidwillig over jouw 'kleine ik' heen te stappen en luistert. Als je uitvoert wat jou wordt aangereikt zul je snel vorderingen maken. Het is niet voor niets dat je hier terecht bent gekomen, dat heeft een bedoeling. Het doel is om jou in Volmaaktheid te leiden en je te laten inzien dat onvolmaaktheid slechts een gedachte is. Die gedachte is zo vluchtig als een mistdamp maar omdat jij er doorslaggevende betekenis aan geeft, besef je niet dat je zelf daarmee zowel de gedachte als de daaruit voortkomende omstandigheden creëert. Wanneer je dat eenmaal door hebt, ben je in staat je gedachten een andere richting op te sturen en dan ben je op de goede weg. Dan creëer je immers gewoon een andere gedachte als iets je niet aanstaat? Heus, je leert het wel. Je bent hiervoor uitgekozen omdat je er ontvankelijk voor bent. Anders was het niet gebeurd."

"Ik hoor het al. Dezelfde verhalen als de rest hier. Nou ja, ik overleef jullie wel. We zullen wel zien of ik net zo gek word als jullie." Zelfbewust laat ze erop volgen: "Ik denk van niet!"

"Het is zeer de vraag of je ons overleeft. Deze Wereld heeft andere wetten. Hier bestaat geen Tijd dus ook geen leeftijd."

"Maakt niet uit. Ik heb er genoeg van. Ik wil geen woord meer met jullie wisselen. Discussie gesloten."

"Zo je wilt," zegt Kruisspin. "Maar vergeet niet dat wat jij wenst hier verstrekkende consequenties heeft. Besef, dat je niet zomaar iets kunt zeggen zonder dat daaraan gevolgen verbonden zijn."

"Maak je geen zorgen. Ik red me uitstekend." Jiska draait zich om. Ze gaat maar aan het werk, dat is het enige dat overblijft.

Columba zit nog steeds op de ligusterheg, dat schijnt haar vaste zitplaats te zijn. Tijdens de uiteenzetting van Kruisspin heeft ze geen woord gesproken. Ze kijkt Jiska doordringend aan en zegt: "In overeenstemming met jouw zojuist uitgesproken besluit is dit voorlopig het laatste dat ik tegen je zeg. Stro verwijderen betekent dat alles weg is, zodat de naaktslakken door niets gehinderd worden en zich nergens aan kunnen bezeren. Er liggen nog tientallen korte maar scherpe strootjes. Ook die moeten verwijderd worden. En verder stel ik het op prijs dat je het stro tegen de tuinmuur opstapelt en niet aan de rand van het aardbeienbed laat slingeren. Daar ligt het in de weg, bij de muur heeft niemand er last van."

Jiska vaart woest uit: "Jij denkt zeker dat dit voor mij een gemakkelijk karweitje is! Het kost me al teveel energie om het naar de rand te brengen. En dan nu ook nog naar de tuinmuur? Ik weiger dat pertinent. Ik peins er niet over!"

"Vergeet niet dat wat je geeft door jou ontvangen wordt," zegt Columba en spreidt haar linkervleugel uit. Aandachtig begint tussen de veren te pikken en heeft voor Jiska verder geen belangstelling.

Jiska begeeft zich opnieuw naar het aardbeienbed. Veel animo heeft ze niet want de steeds hoger klimmende zon geeft navenant warmte af. Moeilijk buigt ze zich voorover en begint weer met het weghalen van de strootjes. Haar rug trekt bij iedere bukbeweging pijnlijk, alsof haar spieren sinds gisteren zijn ingekort. Door het ongewone werk heeft ze opgezette vingers met talloze snijwondjes. Terwijl Jiska werkt, en nadenkt over de behandeling die ze ondergaat, groeit haar boosheid. Opstandige gedachten vliegen als kaatsballen door haar hoofd. Wat zei Columba ook weer? Toestemming vragen of ze weg mag. Zelfs vragen of ze mag gaan slapen! Ze moet haar hele doen en laten overgeven aan een stelletje dieren dat denkt de wijsheid in pacht te hebben. Hoe komen ze erbij! In haar normale doen zou ze hen óf amper opmerken óf gewoon onderspitten. Haar bewegingen worden steeds driftiger. De pijn in haar rug is ze vergeten en in rap tempo trekt ze strootjes weg, die op een snel aangroeiende hoop terecht komen. Het zweet druipt langs haar gezicht dat zowel van boosheid als van inspanning steeds roder wordt. Ook de zon draagt zijn gloeiende steentje bij zodat haar huid langzaam verbrandt.

Maar in haar denken begint zich toch iets te vormen dat afwijkt van haar eigen beredenering. Want het is toch vreemd dat zowel Columba, Bastet als Kruisspin dezelfde dingen zeggen terwijl ze elkaar nauwelijks kennen. Bastet is hier pas sinds gisteren en Kruisspin kwam uit de lucht vallen, daarvoor had ze haar niet gezien. Is deze wereld dan toch anders dan de wereld waar alles normaal verloopt maar die volgens haar gesprekspartners niet de werkelijke wereld is? Terwijl zij er vergif op zou innemen dat ze h  r in een onwerkelijke wereld leven.

Maar gesteld dat hun woorden waar zijn of, voorzichtiger uitgedrukt, een kern van waarheid bevatten? Dan heeft zij het bij het verkeerde eind en is er iets grondig mis met haar opvatting over wat de wereld is. Ach kom, herroept ze deze gedachte meteen weer, het zal toch niet waar zijn dat enkele dieren die per abuis kunnen praten en misschien zinnige dingen lijken te zeggen het bij het rechte eind hebben? En dat zij, met haar wetenschappelijke achtergrond en ervaring, een onjuiste visie op het leven heeft? Dat zou toch te zot voor woorden zijn? Nog los van de belachelijke gedachte dat die dieren haar voortaan de les zouden mogen lezen! Naaktslak heeft immers gezegd dat Duivin Columba haar de gebruiken van WonderWereld moet leren en inzicht in haar situatie moet geven? Alsof ze dat al niet heeft: haar toestand is af-schu-we-lijk! Met stip en ster! En dan moet ze ook nog een andere Houding leren aannemen - geen AllesWeter zijn maar een Leerling. Ze hebben nogal wat noten op hun zang! Het lijkt wel of ze een achtergebleven ontwikkeling heeft en weer naar school moet...

Woedend komt ze overeind en puffend van de hitte strekt ze haar rug. Als ze niet snel iets te drinken krijgt, legt ze hier ter plekke het loodje. Maar dan moet ik natuurlijk eerst vragen of dat wel mag, bedenkt ze. Daarover kan ik vanzelfsprekend niet zelf beslissen. Nou, ze kunnen me wat! Ze meldt Columba enkel: "Ik ga even iets drinken, hoor!" De duif verroert zich niet. Ze is ingedut en slaapt rustig verder. "H  , luister! Ik ga water drinken." Geen antwoord. Wat is er nu weer aan de hand? Een beetje besluiteloos kijkt ze rond. Niemand te zien. Ze probeert het nog eens: "Columba, wordt wakker! Ik heb dorst en ga water drinken!" Weer geen reactie. "Barst dan!" roept ze kwaad en beent nijdig weg. Die onzin ook, alles te moeten vragen. Ze kan zelf wel beslissen of ze iets kan of wil of zal doen.

Bij de buitenkraan klimt ze op de omgekeerde bloempot die ernaast staat en draait met beide handen de kraan open. Een zware klus maar ze gooit er haar hele gewicht tegenaan tot het lukt. Ze laat de verkoe-lende straal tegen haar gezicht spatten en langs haar armen lopen. Heerlijk, daar knapt ze van op. Haar boosheid zakt zowaar een beetje